

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118367546
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6118367546.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, Grösslingova 77, IČO: 31 351 026, zast. Advokátska kancelária SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1. N. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., V. XXX/X, 2. N.. N. G. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., V. XXX/X, o zaplatenie 21 682,69 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 18. mája 2021 č. k. 25Csp/88/2019-268 takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a, aby pôvodný žalobca Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, Grösslingova 77, IČO: 31 351 026 z konania vystúpil a aby do konania na strane žalobcu vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 21 682,69 eura s 5% úrokom z omeškania od 01. 09. 2018 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobcovi súd voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne priznal plnú náhradu trov konania. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 7 ods. 2, 3, 4, § 8 ods. 2, 4, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 310/1992 Zb., § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 4 písm. k), § 53 ods. 5, 8 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. a vykonaným dokazovaním zistil, že na základe zmluvy o stavebnom sporení uzatvorenej na cieľovú sumu 21 000,- eur uzatvoril žalobca so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 02. 01. 2017, na základe ktorej žalobca poskytol medziúver vo výške 21 000,- eur pri úrokovej sadzbe 5,49 % ročne. Žalovaní sa zaviazali úver splácať po 189,- eur mesačne. Poskytnutý medziúver vo výške 21 000,- eur mal slúžiť na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na riadny stavebný úver. Poskytnutý úver sa žalovaní zaviazali splácať mesačnými splátkami vo výške 189,- eur. Splátka bola splatná vždy prvý deň príslušného kalendárneho mesiaca a považovala sa za zaplatenú včas, ak bola pripísaná na úverový účet najneskôr 16. deň v príslušnom mesiaci, s dohodnutým začiatkom splácania 01. 04. 2017. Splátka medziúveru žalovaných vo výške 189,- eur bola v súlade s čl. III ods. 3. a čl. IV ods. 2 úverovej zmluvy prerozdelená nasledovne: 92,40 eura = 0,44 % z cieľovej sumy bolo použitých na sporenie, pričom prostriedky boli preúčtované na sporiaci účet (pre účely vytvorenia kapitálu na dosporenie a pridelenie cieľovej sumy, t. j. vzniku nároku na riadny stavebný úver) a 96,60 eura = 0,46 % z cieľovej sumy bolo použitých na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru a poplatkov súvisiacich s medziúverom. Od poskytnutia úveru do žiadosti o okamžité splatenie úveru, teda do 31. 08. 2018 žalovaní uskutočnili vklady spolu vo výške 1 855,- eur. Žalovaní nesplácali úver riadne, dňa 31. 08.

2018 požiadal žalobca žalovaných o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 21 682,69 eura. Žalovaným bol do zosplatenenia úveru účtovaný riadny úrok spolu vo výške 1 749,08 eura a poplatky spolu vo výške 758,50 eura. Dňom 31. 08. 2018 došlo k zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte, čím sa vytvorila dlžná istina vo výške 21 682,69 eura. Došlo k zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte, a to nasledovne: - 51,80 eura (sporiteľský účet rok 2016) + 619,39 eura (sporiteľský účet rok 2017) - 21 468,44 (mediúverový účet rok 2017) - 537,59 eura (sporiteľský účet rok 2018) - 214,25 eura (mediúverový účet rok 2018) = suma (-) 21 682,69 eura, čo je dlžná istina. Po zosplatení mal sporiteľský účet z dôvodu odúčtovania finančných prostriedkov hodnotu 0 eur. Sumár obrátov na sporiteľskom účte za rok 2016 - 2018 predstavoval sumu 539,08 eura. Finančné prostriedky boli presunuté zo sporiaceho účtu na medziúverový účet, bola preúčtovaná suma: + 539,08 eura zo sporiteľského účtu na medziúverový účet (preúčtovanie je súčasne vyjadrené na sporiteľskom účte formou záporného čísla, t. j. - 539,08 eura). Táto suma predstavuje v dôsledku preúčtovania na medziúverový účet za rok 2018 kladnú hodnotu znižujúcu celkový dlh klienta. Preúčtovaním všetkých finančných prostriedkov zo sporiteľského účtu nadobudol sporiteľský účet hodnotu 0 eur. Pohľadávka žalobcu vo výške 21 682,69 eura pozostáva z nesplateného úveru vo výške 21 010,02 eura, nezaplatených kapitalizovaných úrokov vo výške 498,71 eura, nezaplatených poplatkov vo výške 164,- eur a z nezaplatených úrokov z omeškania vo výške 9,78 eura. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými bola platne a riadne uzatvorená dňa 02. 01. 2017 zmluva o spotrebiteľskom úvere. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu a spotrebiteľský vzťah medzi zmluvnými stranami, pretože žalobca vystupuje ako dodávateľ a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia. Avšak žalobca je oprávnený poskytovať zásadne len účelovo viazané finančné prostriedky na tzv. stavebné účely, preto na vzťah medzi žalobcom a žalovanými v tomto konaní nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale ustanovenia Zákona o stavebnom sporení, ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. Z obsahu úverovej zmluvy jednoznačne vyplýva, že poskytnuté finančné prostriedky žalovaní mohli použiť výhradne na stavebné účely. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom, pretože nárok žalobcu mal súd prvej inštancie za preukázaný listinnými dôkazmi, a to úverovou zmluvou, výzvami, vyhlásením okamžitej splatnosti úveru, výpisom z účtu. Uzatvorenú zmluvu o úvere súd prvej inštancie posudzoval ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože o spotrebiteľskú zmluvu sa jedná v tom prípade, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ, čo bol v tomto prípade žalobca, ktorý poskytuje stavebné úvery, a na druhej strane, žalovaní ako spotrebiteľia, ktorí nemohli individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Do Občianskeho zákonníka bola spotrebiteľská zmluva zakomponovaná novelou č. 150/2004 účinnou od 01. 04. 2004 a režim typových zmlúv bol do nášho právneho poriadku zavedený novelou Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 310/1999 Z. z. účinnou od 01. 01. 2000. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jeho zmeny. Spotrebiteľské zmluvy v zmysle OZ nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam treba na zmluvu účastníkov pozeráť ako na spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že úverová zmluva je absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 23a) ods. 2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa sa na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka použijú primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka (rozsudok KS v Žiline z 30. 09. 2010 sp. zn. 9Co 312/2010, rozsudok KS v Žiline z 13. 10. 2010 sp. zn. 7Co 284/2010). Dlžník neuzatváral zmluvu ako podnikateľ, peniaze neboli poskytované pre podnikateľské účely. Spory týkajúce sa zmlúv o spotrebiteľských úveroch sú občianskoprávnymi vecami a podstata vzťahu založeného poskytnutím spotrebiteľského úveru je občianskoprávna (uznesenie krajského súdu č. k. 6Co/56/2011-86 z 29. 03. 2011). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj citované zákonné ustanovenia, súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 21 682,69 eura s 5

% úrokom z omeškania ročne zo sumy 21 010,02 eura od 01. 09. 2018 do zaplatenia. Úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal len z dlžnej istiny, čo je suma 21 010,02 eura, a to podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého je výška úroku z omeškania zvýšená o 5 percentuálnych bodov ako základná úroková sadzba ECB, počiatok omeškania je uplatnený odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalobca požiadal o okamžité splatenie celého zostatku úveru (31. 08. 2018). K obrane a námietkam žalovaných súd prvej inštancie uviedol, že ich obranu považoval za účelovú, keďže žalovaní žalobcovi sami navrhli splácanie dlžnej sumy v splátkach, to znamená, že žalovaní si boli plne vedomí svojho dlhu. Žalovaní si od počiatku svoje zmluvné povinnosti riadne neplnili podľa uzatvorenej zmluvy, v dôsledku dočasnej nepriaznivej finančnej situácií, ktorá sa podľa vyjadrenia žalovaných vyriešila. Aj právna ochrana spotrebiteľa má svoje hranice, žalovaní mali vedomosť o podstatných náležitostiach úveru a mohli sa slobodne rozhodnúť, či o poskytnutie úveru požiadajú žalobcu alebo inú banku. Uzavretím zmluvy o úvere so žalobcom vyslovili súhlas s jej obsahom a zaviazali sa dodržiavať zmluvné práva a povinnosti. Žalobca tak legitímne očakával, že dohodnuté splátky budú žalovaní riadne a včas uhrádzať. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s neprimeranou favorizáciou dlžníka - spotrebiteľa na úkor jeho veriteľa - žalobcu, nestotožnil sa s tým, aby boli dlžníci neprimerane zvýhodňovaní na úkor veriteľa. Žalovaní mali v zmluve podmienky čerpania úveru a jeho splácania riadne uvedené, v prejednávanej veci vôbec nie je možné uvažovať o neprimeranej výške úrokov, súd prvej inštancie nevidel žiaden dôvod na to, prečo by si žalovaní nemali splniť svoje povinnosti voči žalobcovi, na ktoré sa zaviazali uzatvorením zmluvy a čerpaním úveru. Keďže sa na daný zmluvný vzťah nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie sa v konaní nezaoberal námietkami žalovaných, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, priemerná RPMN, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pretože v zmysle týchto argumentov sa posudzuje len zmluva, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z., čo nie je tento prípad. Súd prvej inštancie posudzoval len neprijateľné podmienky v zmysle Občianskeho zákonníka, pričom takéto vo vzťahu sporných strán nevyhodnotil. Podľa čl. X ods. 1 zmluvy o úvere žalovaní osobne prevzali aktuálne platný sadzobník poplatkov stavebnej sporiteľne, ktorý obsahoval všetky informácie o odpláťach vyžadovaných bankou od klienta, ktoré súvisia so zmluvou o obchode podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, a to údaje o všetkých výdavkoch spojených s uzavretím zmluvy o obchode a údaje o všetkých výdavkoch súvisiacich so zmluvou o obchode vyžadované od jeho osoby ako od klienta počas trvania zmluvného vzťahu. Podľa čl. XI ods. 1 zmluvy o úvere platnosť zmluvy končí a záväzok klienta zaniká splatením celej pohľadávky aj s príslušenstvom vrátane zmluvnej pokuty. Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, zaplatené poisťné pre prípad smrti uzatvorené prostredníctvom Zmluvy o hromadnom poistení (ak je dohodnuté), poisťné pre prípad straty zdroja príjmu (ak je dohodnuté), úroky z omeškania, sankčné úroky, poplatky v zmysle sadzobníka poplatkov, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny úveru, na ktorú sa v súlade s § 53 ods. 1 písm. i, f OZ nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti /nález Ústavného súdu ČR zo dňa 10. 04. 2014 sp. zn. III. ÚS 3725/2013 (publikovaný v Sbíрке nálezů a usnesení ÚS pod č. 73/2014)/. Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení: stavebnej sporiteľni sa zakazuje požadovať od stavebného sporiteľa, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom, alebo od inej fyzickej osoby - nepodnikateľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo iného úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený takýto úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až § 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu, a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas stavebného sporiteľa, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom, alebo inej fyzickej osoby-nepodnikateľa. Citované ustanovenie Zákona o stavebnom sporení obsahuje zákaz, na základe ktorého stavebná sporiteľňa nemôže od spotrebiteľa požadovať úhradu poplatkov za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo účtu, na ktorom je takýto úver vedený. Voči žalovaným boli účtované iba poplatky za vedenie sporiteľského účtu, nie účtu, na ktorom bol vedený medziúver, respektíve stavebný úver. Poplatky za poskytnutie medziúveru a poplatky za výpisy z účtu vyplývajú z čl. X ods. 1 písm. d) úverovej zmluvy, ako aj z Prílohy č. 1 k úverovej zmluve, ktorá je jej neoddeliteľnou súčasťou. Výška poplatkov z pohľadu celkovej poskytnutej, ako aj nesplatených sumy tvorí nepatrnú zanedbateľnú časť. Nemožno konštatovať, že by uplatňovaním poplatkov žalobca ako veriteľ zneužíval svoje postavenie voči žalovaným ako spotrebiteľom. K námietkam žalovaných ohľadne zosplatenia úveru súd prvej inštancie uviedol, že obaja žalovaní úver nesplácali riadne a včas v zmysle dohodnutého splátkového kalendára, opakovane boli upomienkami vyzývaní na zaplatenie dlžných splátok, z výpisu z účtu - medziúverový účet 2017 vyplýva, že prvá upomienka bola žalovaným zaslaná už v apríli 2017, následne v júni, auguste a v decembri 2017 a každý mesiac v roku 2018 do zosplatenia úveru. Listom zo dňa 31. 08. 2018 vyhlásil žalobca okamžitú splatnosť zostatku úveru

s príslušenstvom, a to ku dňu 31. 08. 2018. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanému v 1. rade doručené do vlastných rúk dňa 13. 09. 2018 a žalovanej v 2. rade dňa 06. 09. 2018, ako vyplýva z pripojených doručení. Na doručení pre žalovanú v 2. rade je síce žalovanou v 2. rade uvedený dátum prijatia zásielky deň 06. 08. 2018, ale z úradnej pečiatky pošty uvedenej na doručení vyplýva, že zásielka bola žalovanej v 2. rade doručená 06. 09. 2018. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 31. 08. 2018, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je jednostranný úkon veriteľa, nemusí byť doručované do vlastných rúk, okamih účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru je viazaný na deň, ktorý určil veriteľ, žalovaným bol oznámený moment vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a preukázateľne o tom žalovaní vedeli. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ modifikuje ustanovenie § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám, podľa tohto ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok, že musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, čo je splnené, strata výhody splátok nastáva, keď si toto právo veriteľ uplatní a môže si ho uplatniť najskôr až po uplynutí 3- mesačnej lehoty od omeškania, z výpisu z medziúverového účtu do 01. 10. 2018 vyplýva, že posledný vklad bol uskutočnený 02. 05. 2018, omeškanie nastalo prvýkrát so splátkou za mesiac jún 2018 splatnou ku dňu 15. 06. 2018. Žalovaní následne do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nevykonali žiadne úhrady. Žalobca si svoje právo uplatnil v októbri 2018, rovnako bola splnená aj tretia podmienka, že žalovaní boli na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní. Až po uplynutí lehoty 3 mesiacov nastane strata výhody splátok upravená v ustanovení § 565 OZ. Právo veriteľa podľa § 565 OZ v spotrebiteľských vzťahoch koriguje ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, ktoré veriteľovi umožňuje zosplatiť dlh až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účelom tohto ustanovenia je ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami okamžitej splatnosti celého dlhu, ku ktorej by podľa § 565 OZ mohlo dôjsť už aj pri krátkodobom omeškaní trvajúcim len niekoľko dní. Súd dospel k záveru, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť medziúveru v súlade so zákonom, ustanoveniami zmluvy a všeobecných obchodných podmienok, žalovaní v 1. a 2. rade ako dlžníci úver nesplácali, stratili možnosť splácania dlžnej sumy v splátkach tak, ako je popísané v zistenom skutkovom stave. Právne predpisy ochraňujú spotrebiteľov pred nepríjemnými požiadavkami veriteľov, neznamenajú však, že by zanikalo právo na splnenie dojednaného dlhu. Aj ochrana spotrebiteľa má svoje hranice a žalovaní jasne vedeli, čo je ich povinnosť v zmysle zmluvy, a ktorú si neplnili. Ich obranu súd prvej inštancie považoval za účelovú, ak veriteľ nemal záujem o odklad splátok či zníženie, nemôže sa ho dlžník jednostranne domáhať. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi súd náhradu trov konania priznal v plnej výške, nakoľko vo veci mal plný úspech, v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, teda strana, ktorá mala v konaní plný úspech, čo je v tomto prípade žalobca, keďže žalobe bolo v celom rozsahu vyhovievané, má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane a v konaní neboli zistené žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu a to s poukazom na ustanovenie § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní v 1. a 2. rade v zákonnej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedli, že súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami žalovaných, ktoré len skonštatoval, že v konaní boli prezentované, avšak chybné zdôvodnil ich neprijateľnosť, nakoľko dané námietky žalovaných sú relevantné aj z pohľadu samotného Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z., z pohľadu Smernice EU 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, Smernice o spotrebiteľských úveroch 2008/48/ES a z pohľadu Zákona č. 90/2016 Z. z. o úvere na bývanie podľa osobitného predpisu, ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Rozsudok je arbitrárny, neobjektívny a jednostranný v prospech žalobcu. Ignoruje v danom čase platnú právnu úpravu, na ktorú sa žalovaní počas celého procesu odvolávajú. Súd nevykonal navrhnutý dôkaz, o ktorého vykonanie žalovaní prostredníctvom písomného podania požiadali, t. j. vykonanie znaleckého preskúmania výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov úveru (ďalej aj „RPMN“). Tento dôkaz je podstatný pre zistenie rozhodujúcich skutočností, a teda aj pre rozhodnutie vo veci samej. Súd len konštatoval, že uvedené námietky žalovaných podľa jeho nesprávneho názoru nespádajú pod zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa nimi nezaoberá. Z pohľadu ostatných uvedených zákonov a nariadení sú však prezentované námietky žalovaných rovnako relevantné. Poukázal na časť XI. záverečné ustanovenia ods. 6. zmluvy, podľa ktorého: „v prípade poskytnutia úveru podľa tejto zmluvy je stavebná sporiteľňa povinná dodržiavať povinnosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Klient môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť na adrese stavebnej sporiteľne uvedenej v záhlaví tejto zmluvy.“ Samotné vyhotovenie zmluvy je prispôsobené požiadavkám

zák. č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Skutočnosť, že sa podľa súdu jedná o stavebný úver - na stavebné účely podľa Zákona o stavebnom sporení, nevylučuje, že sa jedná zároveň aj o úver podľa všeobecných predpisov, a to buď o úver na bývanie, alebo o spotrebiteľský úver. Poukázali pritom na ustanovenie § 7 ods. 6 a 7 zák. č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ktorý odkazuje na zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol nahradený práve zákonom č. 129/2010 Z. z. Poukázali tiež na ustanovenie § 11 ods. 1 uvedeného zákona, podľa ktorého poskytnutý stavebný úver môže stavebný sporiteľ použiť nielen na stavebné účely, ale aj na aké stavebné účely. Ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 310/1992 Z. z. presne definuje, že stavebný úver, ktorého účelom sú stavebné účely uvedené v § 11 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h), j) a n) alebo na úhradu záväzkov súvisiacich s týmito stavebnými účelmi alebo poskytuje takémuto stavebnému sporiteľovi stavebný úver alebo úver podľa § 2 ods. 3 písm. d), ktorý je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, a to aj rozostavanej alebo iným právom týkajúcim sa takejto nehnuteľnosti, pri poskytnutí takéhoto úveru postupuje aj podľa všeobecného predpisu o úveroch na bývanie. V zmluve o úvere v predmetnom spore je ako účel uzatvorenia tejto zmluvy jasne a jednoznačne uvedené v časti I. zmluvy - poskytnutie medziúveru, ods. 3: „klient sa zaväzuje finančné prostriedky medziúveru použiť na stavebné úpravy, modernizáciu a obnovu B, RD, RB a udržiavacie práce.“ Teda presne ten účel stavebného úveru, ktorý určuje § 7 ods. 7 Zákona o stavebnom sporení, že uvedený úver nepochybne a jednoznačne spadá pod zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch z roku 2016. Zo zmluvy nevyplýva žiadne zabezpečenie úveru nehnuteľnosťou. Poukázali na ustanovenie § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v platnom znení a na to, že spotrebiteľským úverom sú aj niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie. Zákonodarca teda presne definuje, že spotrebiteľským úverom sú aj niektoré stavebné úvery. Paragraf 1 ods. 3 presne vymenúva, ktoré úvery nespádajú pod zákon č. 129/2010 Z. z. z roku 2016, avšak úver, ktorý je predmetom sporu sa tam nenachádza. Samotné popretie úveru ako spotrebiteľského je nesprávne a odporujúce v danom čase platnej zákonnej úprave. Argumentácia v zmysle citácie písm. f) a písm. k) súdneho odôvodnenia je absolútne chybná z viacerých dôvodov. V zmluve je jasne uvedený účel, ktorý nie je totožný s účelom, ktorý by túto zmluvu diskvalifikoval z použitia zákona č. 129/2010 Z. z., keďže daným účelom nie je ani nadobudnutie, ani zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti, ani výstavba takejto nehnuteľnosti. Napriek tomu, že súd sám konštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, z neznámych dôvodov sám deklaruje, že na daný právny vzťah aplikoval len ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a ignoruje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Zb. a európske normy ochrany spotrebiteľa. Súd v súvislosti s ochranou žalovaných ako spotrebiteľmi vo svojom rozsudku konštatoval, že uvedená zmluva je spotrebiteľská, avšak reálne nevykonal ani ex offo preskúmanie zákonnosti, nezákonnosti, prijateľnosti alebo neprijateľnosti zmluvných podmienok. V ďalšej časti poukázal na ustanovenia § 2, § 3, § 4 a § 7 zák. č. 250/2007 Z. z. účinných v čase uzatvorenia zmluvy. Zmienka súdu o zmluvnej autonómii pri vstupovaní žalovaných do zmluvného vzťahu so žalobcom je absurdná, pokiaľ ako sám súd konštatoval, sa jedná o vopred pripravené formulárové zmluvy a dojednania, ktoré nemá ako spotrebiteľ ovplyvniť. Argument o dobrovoľnosti vstúpiť do zmluvného vzťahu s veriteľom taktiež neprichádza do úvahy, ak toto rozhodnutie spotrebiteľa bolo zmanipulované a ovplyvnené chybnými údajmi ako je napr. kľúčový ukazovateľ RPMN. Na ten poukazovali žalovaní vo svojich námietkach, a ktorým sa súd v konaní nezaoberal, a napriek tomu tvrdí, že obrana žalovaných je účelová. Takéto konštatovanie skôr dokazuje argumentačnú núdzu súdu, nie účelovosť obrany žalovaných. Ak by sa súd bol zaoberal námietkou žalovaných nielen z pohľadu zákona č. 129/2010 Z. z., ale aj ostatných zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľa a bol by podrobil tieto údaje patričnému skúmaniu, súd by objektívne musel dospieť len k takému záveru, že žalovaní urobili rozhodnutie nie na základe svojho autonómneho uváženia o vlastnostiach a výhodnosti produktu, ale na základe nesprávnych a zavádzajúcich parametrov ponúkaného produktu žalobcom. K takémuto skúmaniu zo strany súdu však vôbec nedošlo. Súd sa rovnako nevysporiadal ani s námietkou poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za vedenie úverového účtu. Uvedený poplatok za poskytnutie úveru je v rozpore so zákonom. Daný poplatok bol zaúčtovaný na ľarchu medziúverového účtu vo výške 199,20 eura. Žalovaní namietali najmä ten fakt, že tento poplatok nefiguruje v celkovej cene produktu, teda v RPMN, a že o tento poplatok jej bolo ukrátené plnenie zo strany žalobcu, nakoľko sa žalobca uspokojoval z poskytovaného úveru. Žalovaní platia úroky aj z toho, čo nedostali. Detto poplatok za vedenie sporiaceho účtu ako súčasť úverového vzťahu - podmienenej zmluvy k úveru, poistenie úveru, o ktorý žalovaní nežiadali a samotné plnenie na sporiaci účet, ktorý je už vopred viazaný na uspokojenie dlhu z medziúveru, teda de facto plnenie na úver. Sporiaci účet a zmluva o úvere sú vzájomne závislé zmluvy, nakoľko vznik jednej podmieňuje vznik druhej, zánik jednej zmluvy spôsobuje súčasne zánik

aj zmluvy druhej. Preto aj plnenia sú vzájomne prepojené a podmienené, a nie je ich možné od seba oddeliť. Účelovo ich však oddelil žalobca a neuviedol plnenie na sporenie ako súčasť odplaty, a teda aj súčasť ceny úveru v podobe RPMN. Tým vytvoril zdanie, že produkt je cenovo výhodný, čo v skutočnosti nie je. Dlžník stavebným sporením v takomto prípade nemôže ľubovoľne nakladať, tak ako s bežným sporiacim účtom. Ani jedno z týchto plnení nie je zahrnuté v kľúčovom parametri RPMN, ktorá je tak v konečnom dôsledku v skutočnosti o niekoľko % vyššia oproti zmluvne deklarovanej výške. Uvedené je teda v rozpore aj s § 9 ods. 14 zákona č. 129/2010 Z. z. v čase uzatvorenia zmluvy. Aj táto skutočnosť je príčinou reklamácie produktu zo strany žalovaných a tiež dôkazom, že žalovaní boli vtiahnutí na svoju škodu do úverového vzťahu, ktorý poznajúc skutočnú výšku RPMN, a teda cenu úveru, by neboli uskutočnili. Žalovaní teda v skutočnosti o podstatných náležitostiach zmluvy vedomosť mať nemohli, lebo tieto boli uvedené nesprávne. Túto skutočnosť súd neskúmal. Žalobca výpočet RPMN nedoložil. Túto skutočnosť žalovaní taktiež v konaní namietali a súd sa tým nezaoberal. Uvedená zmluva má vadu aj v podobe absentujúcej informácie ohľadom priemernej RPMN na príslušný úver za kalendárny štvrtrok, ktorá je mylne uvedená, nakoľko žalobca poskytol jeden úver, nie dva, preto riadna RPMN úveru a aj priemerná RPMN má byť uvedená ako jedno číslo, nie dve čísla 5,98% a 6,61% pre riadnu RPMN. Taktiež dobu splatnosti nie je možné rozdeliť na dve doby 84 mesiacov a 98 mesiacov, nakoľko sa jedná o splatnosť jednej istiny, jedného úveru a splatenie alebo nesplatenie jedného sa vníma ako nesplatenie celého záväzku. Správna doba splatnosti je 182 mesiacov. Uvedená priemerná RPMN za kalendárny štvrtrok podľa úverovej zmluvy je 11,75% pre medziúver a 11,75% pre stavebný úver, avšak podľa prílohy - údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch na príslušný úver a dobu splatnosti má byť vo výške 4,14% pri dobe splatnosti 182 mesiacov. Tento fakt žalovaní tiež namietali a súd sa tým nezaoberal. Poukázali na náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 písm. z) a uviedli, že priemerné RPMN, ktoré uvádza žalobca v zmluve, sú nesprávne, čím vytvára pred spotrebiteľom zdanie, že jeho ponúkaný produkt je takmer 2,84x násobne výhodnejší ako priemerné trhové ponuky za daný typ úveru. Poukázali na ustanovenie § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzatvorenia zmluvy a uviedli, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu je bezúročná a bezpoplatková z dôvodu porušenia povinností podľa § 11 ods. 1 písm. b) chýbajúca správna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) a z), podľa písmena § 11 ods. 1 písm. d) a aj f). Poukázali na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica v obdobnej veci pod sp. zn. 3Csp/2/2018. Poukázali na to, že zmluva nespĺňa ani podmienku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l), ktorú spĺňať zo zákona platného v čase uzatvorenia zmluvy musela - nie sú uvedené splátky úrokov, ich termíny, počet a výška. Týmto sa súd tiež nezaoberal. V zmluve nachádzajú zjavne zmätočné a nesprávne informácie ohľadom riadnej RPMN: na strane 1 = úroková sadzba medziúveru je 5,49%, na strane 10 = celková ročná odplata vrátane poplatkov a plnení medziúveru podľa veriteľa je 6,71%, avšak RPMN medziúveru na strane 9 je 5,98%. Teda RPMN je buď 5,98%, alebo 6,71%. Detto stavebný úver: strana 2 = úroková sadzba je 6,00%, strana 10 = miera odplaty za stavebný úver vrátane poplatkov a plnení je 6,03%, no strana 9 = RPMN je 6,61%. Týmto sa taktiež súd, napriek námietke žalovanej, v konaní nezaoberal. Daný sporný úver podľa zákona č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie (platný v dobe uzatvorenia zmluvy), by nespĺňal ani len základné zákonné požiadavky na formu zmluvy, a teda aj na platnosť takejto zmluvy o úvere. Ak by sa jednalo o zmluvu o úvere na bývanie podľa všeobecného predpisu o úveroch na bývanie, musela by byť táto zmluva uzatvorená presne, ako je v citácii zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázali na § 13 zák. č. 90/2016 Z. z. a uviedli, že v spornej zmluve nie je ani jeden tento údaj uvedený, a preto je logické, že sa ani pri najlepšej vôli nemôže jednať o zmluvu o úvere na bývanie podľa všeobecného predpisu. Na tento prípad sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. a aj keby to bol prípad podľa Zákona o stavebnom sporení, a teda prípad založený na zmluve o úvere na bývanie podľa všeobecného predpisu, tak rovnako aj tento úver je možné postihnúť bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou podľa ustanovenia zákona č. 90/2016 Z. z. úver na bývanie. Poukázali pritom na ustanovenie § 15 zák. č. 90/2016 Z. z. a uviedli, že takýto úver by podľa úpravy zákona č. 90/2016 Z. z. mal byť vyhlásený za bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko zmluva, ktorá je predmetom tohto sporu, neobsahuje náležitosti podľa § 13 ods. 4 písm. a), g), h), i) a taktiež súd je povinný skúmať aj pri tomto úvere správnosť a úplnosť výšky RPMN podľa písm. c) § 15 zákona 90/2016 Z. z. Poukázali tiež na Smernice EÚ 2008/48/ES, kapitola 1, článok 3 a Smernice EÚ 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách v spotrebiteľských zmluvách, kapitola 2, článok 5, odsek 2 a poukázali na judikatúru súdneho dvora, podľa ktorej je spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy v nevýhodnejšom postavení tak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície, ako aj z dôvodu informovanosti (C-240/98 až C-244/98 Océano grupo editoriale, C. Mostaza Claro, C- 76/10 POHOTOVOSTĚ a iné) a tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 402/2013-10. Uviedli, že rozhodnutie má vadu vo výroku I., nakoľko daný výrok nedefinuje, z akej sumy sa má vypočítavať úrok z omeškania. Z

uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné a správne. Uviedol, že dňa 21. 12. 2016 uzavrel žalobca so žalovanými úverovú zmluvu č. 33089355/7930 (ďalej len „zmluva o úvere“). Úverový vzťah vznikol na žiadosť úverových dlžníkov popri stavebnom sporení, v ktorom si úveroví dlžníci stanovili cieľovú sumu vo výške 21 000,- eur. Pridelenie cieľovej sumy je podmienené splnením viacerých dohodnutých predpokladov. Okrem nasporenia časti kapitálu z vlastných prostriedkov, sa nadobudnutie cieľovej sumy viaže aj na uplynutie vopred stanovenej doby sporenia. Z toho dôvodu jej poskytnutie spravidla predchádza dlhšie časové obdobie. Práve za tým účelom poskytuje žalobca svojim klientom aj možnosť získania tzv. „medziúveru“, ktorý slúži na preklopenie tohto obdobia. Na základe zmluvy o úvere žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky vo výške 21 000,- eur. Financie boli účelovo viazané na stavebné úpravy, modernizáciu a obnovu stavby a udržiavacie práce. Je nepochybné, že zmluvou o úvere sa cítili byť viazané obe zmluvné strany po celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že dlžníci nevyužili možnosť odstúpiť od zmluvy v rámci 14 dní od jej uzavretia a počas trvania záväzkového vzťahu neuplatnili žiadnu reklamáciu, ani sťažnosť. Žalovaní opakovane žiadali o možnosť uhradiť svoj dlh v mesačných splátkach. Svojho záväzku voči žalobcovi si tak museli byť vedomí v celom jeho rozsahu. Uvedený nárok dovtedy nespochybňovali a boli ochotní ho dobrovoľne splatiť. Zásadný obrat v ich postoji nastal až po tom, čo žalobca odmietol ich návrh. Žalovaní začali špekulatívne namietat' rozpor zmluvy o úvere s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) a domáhali sa vyhlásenia úveru za bezúročný a bez poplatkov. V daných súvislostiach by bolo zrejme krajne nespravodlivé a iracionálne, ak by žalovaní mali byť výrazne ekonomicky a právne zvýhodnení iba v dôsledku striktnie formálnej aplikácie ZoSÚ. Vzhľadom na uvedené sa žalobca domáha, aby odvolací súd komplexne posúdil konanie žalovaných aj cez prizmu dobrých mravov (§ 3 ods. 1 OZ) a racionálne zväžil aplikáciu základného princípu podľa čl. 5 CSP (zákaz zneužitia práva). Žalobca naďalej zotrváva na tom, že súd posúdil zmluvný vzťah správne ako zmluvu o stavebnom úvere, na ktorú sa vzťahuje primárne právna úprava zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSS“). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejme, že súd vyhodnotil celú procesnú obranu žalovaných ako účelovú. Žalovaní sa totiž snažili svoj spotrebiteľský status a s ním spojenú zvýšenú ochranu špekulatívne zneužiť na úkor žalobcu. Súd preto postupoval v súlade s čl. 5 CSP a ich námietky odmietol. Tieto závery akcentoval aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 28. 04. 2016 sp. zn. 2 Obdo V 1/2014. Na účel posúdenia primeranosti rozsahu ochrany spotrebiteľa poukázal aj na zásadné závery nálezu pléna Ústavného súdu SR zo dňa 07. 02. 2018 PL. ÚS 11/2016-60, publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 1/2018 a nález Ústavného súdu SR zo dňa 04. 02. 2020 sp. zn. I. ÚS 332/2019, publikovaný v prehľade vybraných rozhodnutí ÚS SR za obdobie III./2020. K náležitostiam zmluvy o úvere spojeným s údajom o RPMN uviedol, že výška RPMN môže zohľadňovať iba náklady spotrebiteľa, ktoré musí zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Plnenia, ktoré poskytuje veriteľovi alebo inej osobe na základe odlišného záväzkového dôvodu, nie sú nákladmi spojenými s poskytnutým úverom. Všetky predpoklady pre výpočet RPMN žalobca presne uviedol v čl. IX ods. 4 zmluvy o úvere, čím bola splnená povinnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Okrem toho dôsledne upresnil, aké poplatky tvoria súčasť odplaty spotrebiteľa, a ktoré sú zahrnuté do údajov o RPMN. Sporiaci účet si klient zriaďuje dobrovoľne na základe samostatnej zmluvy o stavebnom sporení. Žalobca ho poskytuje klientom ako platobný účet podľa § 2 ods. 9 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Poplatky spojené so správou tohto účtu sú sporiteľovi účtované v zmysle príslušnej zmluvy o stavebnom sporení a k nej prislúchajúcemu sadzobníku poplatkov. V zmysle § 19 ods. 2 ZoSÚ a contrario preto poplatok za sporiaci účet netvorí súčasť RPMN. V nadväznosti na uvedené ani plnenia na sporiaci účet nemožno považovať za odmenu, ktorú platí spotrebiteľ žalobcovi nad rámec poskytnutých prostriedkov. Sporiteľ ich poukazuje na jemu patriaci sporiaci účet, čím sa vytvára kapitál, ktorý je podmienkou na pridelenie cieľovej sumy. Po celý čas sporenia sú prostriedky v dispozícii sporiteľov. V prípade, ak dôjde k zosplatneniu úveru alebo poskytnutiu stavebného úveru, nasporená suma slúži na zníženie zostatku poskytnutého úveru. Poistné patrí medzi náklady spojené s úverom iba vtedy, ak by uzavretím poistenia u veriteľa bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. V tomto prípade mali dlžníci naopak možnosť uzavrieť poistenie aj u inej osoby. Pri akceptovaní výkladu žalovaných by však veriteľa zaťažovala povinnosť skúmať a zohľadňovať pri výpočte RPMN aj všetky zmluvné záväzky, ktoré má dlžník popri úvere. Žalovaní

namietli, že hodnota priemernej RPMN na príslušný úver je uvedená v zmluve nesprávne, pričom v skutočnosti by mala byť nižšia. Opomínajú skutočnosť, že im boli poskytnuté dva samostatné úverové produkty. Poskytnuté produkty boli zabezpečené vinkuláciou poistného plnenia pre prípad smrti dlžníkov (čl. VI zmluvy o úvere). Medziúver sa mal podľa pôvodných predpokladov (z ktorých vychádza výpočet RPMN) splatiť v 98 mesačných splátkach, t. j. do deviatich rokov. Podľa štatistiky priloženej k odvolaniu pre zabezpečené spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od piatich do desiatich rokov vo výške nad 6 500,- eur bola priemerná hodnota RPMN 11,75%, tak ako uviedol v zmluve žalobca. Rovnako to platí aj vo vzťahu k stavebnému úveru, ktorý sa mal splatiť v 84 mesačných splátkach, čiže do siedmich rokov. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením, že výška odplaty pri poskytnutí úveru by mala byť totožná s hodnotou RPMN. Výška odplaty pri poskytnutí úveru sa uvádza na účely posúdenia súladu úverovej zmluvy s § 53 ods. 6 OZ. Údaj o RPMN má význam najmä pre informovanosť spotrebiteľa. Vo vzťahu k RPMN možno dodať, že vzorec na jej výpočet je uvedený priamo v ZoSÚ. Z toho je zrejmé, že do výpočtu oboch veličín vstupujú rôzne údaje. V opačnom prípade by bolo ich zákonné rozlišovanie nadbytočné. V prípade žalobcu ide o právnickú osobu, ktorá je špecializovanou úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu, a ktorá má povolenie na vykonávanie bankových činností v rozsahu a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi. Iný ako štandardný postup pri poskytovaní úveru zo strany žalobcu preto neprichádza do úvahy. Navyše, žalovaní domnievajú o nesprávnom výpočte RPMN žiadnym spôsobom nepreukázali. Až na predposlednom pojednávaní vo veci dňa 12. 09. 2019 žalovaní navrhli, aby súd nariadil vypracovanie znaleckého posudku vo vzťahu k výške RPMN uvedenej v zmluve o úvere. Ich návrh súd odmietol, čo žalovaní namietajú v odvolaní. Rozsah vykonania dôkazov je však v plnej dispozícii súdu. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20. 05. 2021 sp. zn. 19CoCsp/44/2020 a rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 19. 12. 2019 vo veci C-290/19 (RN c/a Home Credit Slovakia a. s.), v zmysle ktorého, ak veriteľ uvedie v zmluve o úvere presnú výšku RPMN, splnil si voči spotrebiteľovi svoju informačnú povinnosť podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Žalobca sa odvoláva aj na viaceré zásadné rozhodnutia Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých sa všeobecným súdom vyčíta prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych predpisov, napr. Nález ÚS SR zo dňa 31. 08. 2017 sp. zn. I. ÚS 155/2017, publikovaný v ZNaU ÚS SR pod č. 28/2017, Nález ÚS SR zo dňa 25. 10. 2017 sp. zn. III. ÚS 342/2017 a uznesenie ÚS SR zo dňa 02. 04. 2009 sp. zn. IV. ÚS 110/2009, publikované v ZNaU ÚS SR pod č. 93/2009. V zmysle odvolania má byť zmluva o úvere v rozpore s § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ v znení účinnom v čase podpísania zmluvy. Údajný nedostatok má spočívať v tom, že v nej nie sú uvedené splátky úrokov, ich termíny, počet a výška. Podľa základných parametrov medziúveru uvedených v preambule zmluvy o úvere bola splátka medziúveru vo výške 0,46% z cieľovej sumy. Tá v celom rozsahu slúžila na úhradu úrokov. Popri mesačnej splátke medziúveru dlžníci v zmysle čl. IV ods. 2 zmluvy o úvere prispievali mesačne aj na stavebné sporenie sumou vo výške 0,44% z cieľovej sumy. Zmluva o úvere nemusí obsahovať presný rozpis splátok istiny a úrokov, ako sa mylne domnievajú žalovaní. Poukázal aj na závery z rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09. 11. 2016 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, C-42/15 a rozsudok zo dňa 05. 09. 2019 vo veci TE proti Pohotovosti, s. r. o., C-331/18. K poplatku za poskytnutie medziúveru uviedol, že žalovaní sa mylne domnievajú, že ustanovenie zmluvy o úvere, v zmysle ktorého boli dlžníci povinní zaplatiť poplatok za poskytnutie medziúveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Navyše, tým, že ho žalobca zaúčtoval na ľarchu medziúverového účtu, malo byť žalovaným ukrátené plnenie zo strany žalobcu. Skutočnosť, že úverovým dlžníkom bola vyplatená celá suma úveru 21 000,- eur vyplýva priamo z výpisov z účtu, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Vo vzťahu k rozporu poplatku za poskytnutie medziúveru s § 53 ods. 4 písm. t) OZ platného a účinného v čase podpisu zmluvy, žalovaní zjavne opomínajú, že zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne nepodliehajú prieskumu zo strany súdu. Poplatok za medziúver nepochybne tvorí cenu ponúkaného produktu. V zmysle čl. 4 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa za podmienky vylúčené z prieskumu súdu považujú tie, ktoré upravujú základné plnenia zo zmluvy, a ktoré ju ako také charakterizujú (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 26. 02. 2015 vo veci Bogdan Matei a Ioana Ofelia Matei proti SC Volksbank România SA, C-143/13, bod 54). Spôsob splácania úveru sa nepochybne vzťahuje priamo na predmet zmluvy. Už len z toho dôvodu je prieskum tejto zmluvnej podmienky vylúčený. Zmluvnú podmienku možno vyhlásiť za neprijateľnú, iba ak spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Súdby by k prieskumu mali pristupovať analogicky ako pri posudzovaní rozporu konania s dobrými mravmi. V takom prípade je podmienka neprijateľná, iba ak je zároveň v rozpore s dobrými mravmi. Dojednanie upravujúce spôsob započítavania splátok úveru rozhodne nenaruša základné princípy spravodlivosti a morálky v spoločnosti. Poukázal na rozsudok

Súdneho dvora EÚ zo dňa 03. 10. 2019 vo veci Gyula Kiss proti CIB Bank Zrt. a spol., C-621/17. Poplatok za poskytnutie úveru je protihodnotou úkonov uskutočnených pred uzavretím zmluvy. Poskytovanie úverov je v predmete podnikania typicky u bánk. Ustanovenie § 499 ObZ je zákonodarcom začlenené do zoznamu tzv. kogentných ustanovení, pri ktorých sa zmluvným stranám neumožňuje od nich odchyliť, prípadne ich vylúčiť. Spomedzi ustanovení ObZ regulujúcich úverovú zmluvu ako absolútny obchod patrí do skupiny kogentných ustanovení ustanovenie § 497 definujúce základnú typovú charakteristiku úverovej zmluvy a práve ustanovenie § 499. Zákonodarcia tým zreteľne vymedzil sledované priority v rámci úverových vzťahov, keď ako jednu z priorit stanovil kogentne garantované právo mať možnosť dojednať odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Je teda evidentné, že slovenský právny poriadok inštitúit odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver vyslovene pozná a jeho používanie predpokladá a túto skutočnosť dlhodobo rešpektuje ako právna veda, tak aj súdna prax najvyšších súdnych autorít (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 01. 05. 2001 sp. zn. 4 Obo 86/99). Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver je premietnutím zákonnej úpravy § 499 ObZ, predstavuje preto zrejmu vyluku zo spotrebiteľského prieskumu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalovaní vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedli, že sa nemohli kvalifikovane rozhodnúť, či je úver výhodnejší ako konkurenčné ponuky v danom čase, keďže žalobca uviedol nižšiu cenu úveru v zmluve v podobe RPMN, ako tomu je v skutočnosti. Žalobca vo svojom vyjadrení zároveň potvrdil, že prostriedky boli účelovo viazané na stavebné úpravy, modernizáciu a obnovu stavby, teda zároveň potvrdil, že v zmysle odvolacích argumentov žalovaných, je úver spotrebiteľským úverom podľa zákona č. 129/2010 Z. z. účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. K týmto úverom ho priraďuje samotný zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Nič také ako stavebný úver, ako samostatný produkt bez toho, aby nespadal pod zákonnú úpravu zákona ZoSU 2016 alebo Zákona o úveroch, na bývanie neexistuje. Sporný úver je teda stavebným úverom a zároveň sa riadi ustanoveniami ZoSU 2016. Tým, že súd prvej inštancie sa nezaoberal námietkami žalovaných, neposkytol k týmto námietkam právne zhodnotenie, hoci mal, zároveň došlo zo strany súdu k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý súdny proces. Úveroví dlžníci sa cítili byť viazaní zmluvou o úvere, nakoľko nemali v danej dobe pochybnosti o jej zákonnosti a o morálnych praktikách žalobcu. To sa však zmenilo v čase, keď po nekorektnom prístupe žalobcu nechali žalovaní preveriť zmluvu spotrebiteľskému centru a následne aj advokátskej kancelárii. Z toho oba subjekty po analýze zmluvy o úvere, vydali žalovaným stanovisko, ktorým konštatovali zjavnú neplatnosť, nezákonnosť zmluvy o úvere, množstvo neprijateľných zmluvných podmienok. Zmluva je jasne koncipovaná ako zmluva spadajúca pod zákon č. 129/2010 Z. z. z roku 2016. V zmysle platnej právnej úpravy sa niektoré stavebné úvery, resp. medziúvery poskytované fyzickým osobám považujú zároveň za spotrebiteľské úvery v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch alebo za úvery na bývanie v zmysle Zákona o úveroch na bývanie. Pri posúdení, či je predmetný stavebný úver, resp. medziúver zároveň aj spotrebiteľským úverom, prípadne úverom na bývanie, je rozhodujúca výška poskytovaného úveru, účel, na ktorý sa úver poskytuje a spôsob zabezpečenia úveru. Žalobca, ako aj samotný súd sa nezmyselne odvoláva na zákon o stavebnom sporení č. 310/1992 Zb., akoby konkrétne táto zákonná úprava nehovorila nič o tom, že práve stavebné úvery sa v zmysle tohto Zákona o stavebnom sporení zaraďujú zároveň aj do spotrebiteľských úverov v zmysle ZoSU alebo do úverov na bývanie. Výška predmetného úveru bola 21 000,-eur, táto suma nezakladá predpoklad nadobudnutia nehnuteľnosti na bývanie na Slovensku, zabezpečenie úveru nebolo žiadne a účel bola rekonštrukcia, nie nadobudnutie. Teda aj z tohto pohľadu sa jedná o spotrebiteľský úver podľa ZoSU 2016. Žalovaní zotrávajú v plnom rozsahu na tom, že poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľná zmluvná podmienka. Vyjadrenie žalobcu o poistení úveru pre prípad smrti dlžníka nie je zabezpečením úveru, v zmysle zabezpečenia jeho návratnosti v prípade nesplácania úveru dlžníkmi. Na základe toho nemôže byť úver chápaný ako zabezpečený, ale poistený a aj to len pre prípad smrti. Žalobca zavádza, že žalovaná strana si mohla poistenie úveru vybrať, a preto nemusí byť uvedené v cene úveru. Túto skutočnosť žalovaná strana poprela v konaní, nikdy takúto možnosť nemala. Žalobca toto svoje tvrdenie ani nikdy nepreukázal. Takáto možnosť je dokonca vylúčená v zmysle VOP - obchodných podmienok žalobcu - článok 15. Uvedená zmluva je formulárový typ zmluvy žalobcu a jej znenie nebolo individuálne dojednané, čo je aj ďalším dôkazom o nemožnosti žalovaných rozhodnúť sa pre uzatvorenie poistenia alebo jeho poskytovateľa. Žalobca uvádza, že poistenie nie je súčasťou úveru, a teda logicky nie je uvedené v predpokladoch výpočtu RPMN a následne ani v samotnom RPMN, lebo toto poistenie mohla uzavrieť žalovaná strana s iným poskytovateľom alebo ho ani neuzavrieť. Toto žalobcom nebolo preukázané. Žalovaná strana tvrdí, že poistenie uzavrieť musela, ako jednu z podmienok poskytnutia úveru, a že si vybrať poskytovateľa nemohla. Výsledkom je, že RPMN je nesprávna aj z tohto titulu, že poistné nie je

zahrnuté ani v samotnom výpočte RPMN a tým je celé RPMN nesprávne. Dodali, že uvedeným výpočtom RPMN sa nezaoberal ani súd v konaní. O aký úver sa teda jedná, sa od súdu prvej inštancie nedozvedeli. Paradoxne a v rozpore so zákonom, nakoľko tento parameter - RPMN je zákonnou požiadavkou, ktorej nesplnenie alebo nesprávnosť výpočtu na škodu klienta zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, nielen v zmysle ZoSU 2016, ale aj úveru na bývanie v zmysle zákona č. 90/2016 Z. z. účinného v dobe uzatvorenia zmluvy. Žalobca ďalej tvrdí, že zmluva o stavebnom sporení, a teda aj žalovaných plnenie na stavebné sporenie, nemusí byť zahrnuté v predpokladoch výpočtu RPMN, nakoľko sa jedná o samostatnú zmluvu a veriteľ - žalobca ním nepodmieňuje poskytnutie úveru, a že nasporené prostriedky boli neustále voľne prístupné žalovaným. Otázne je teda, z akého dôvodu nie sú tieto prostriedky prístupné žalovaným aj po vyhlásení splatnosti úveru, ak so stavebným sporením uzatvorený spotrebiteľský úver nemá nič spoločné. Žalobca účelovo zavádza, ak tvrdí, že s uvedeným stavebným sporením žalovaní mohli slobodne narábať a týmto sa snaží dokázať, že stavebné sporenie je úplne nezávislé na poskytnutom úvere žalobcom. Stavebné sporenie je podmienkou poskytnutia stavebného úveru, ako aj medziúveru. Stavebné sporenie je použité na úplné splatenie medziúveru a stavebného úveru. Klient nie je oprávnený so sporením slobodne narábať a sporenie je určené výhradne na splatenie medziúveru a stavebného úveru. Medziúver a stavebný úver sú spolu zabezpečené prostredníctvom platieb na stavebné sporenie. Týmto je jasne dokázané tvrdenie žalovanej strany, že stavebné sporenie má a musí byť uvedené ako súčasť odplaty za medziúver a stavebný úver, a teda musí byť uvedené v predpokladoch výpočtu celkových nákladov na úver - RPMN, avšak nie je. Dokázané je aj to, že medziúver a stavebný úver sú spolu jednou zmluvou a jedným sporením zabezpečené, a že medziúver a stavebný úver je jedným úverom, avšak v dvoch fázach, a teda nejedná sa o samostatné 2 úvery, ako znovu a opakovane zavádza žalobca. Vyššie uvedené dosvedčuje aj nesporný fakt, že RPMN má byť uvedené ako jedno číslo pre jedno spoločné časové obdobie a v súlade s tým aj priemerná výška RPMN za kalendárny štvrtrok musí a má byť uvedené ako jedno číslo, nie dve. Rovnako následne aj výška priemernej RPMN za kalendárny štvrtrok, uvedená žalobcom ako dve čísla, zároveň spôsobuje, že zdanlivo a účelovo prostredníctvom žalobcu, je úver v zmysle priloženej tabuľky spotrebiteľských úverov za kalendárny štvrtrok zaradený medzi cenovo veľmi výhodné úvery. To je zjavný dôvod, prečo žalobca za účelom manipulácie so spotrebiteľovou mienkou rozdeľuje priemernú hodnotu RPMN aj samotné RPMN do dvoch číselných údajov. Žalobca ani raz nepreukázal a nezdôvodnil, na základe čoho tvrdí, že žalovaná strana uzatvorila dva samostatné úvery. Naopak, žalovaná strana dokázala svoje tvrdenie, že uzatvorila so žalobcom jeden úver hneď niekoľkými skutočnosťami: samotný názov zmluvy je zmluva o spotrebiteľskom úvere, evidenčné číslo úveru je len jedno, nie dve, poistenie úveru je len jedno, poplatok za poskytnutie úveru je len jeden, istina bola vyplatená len jedna, upomienky boli vydávané len najeden úver, k zosplateniu došlo len raz, k jednému úveru, žalobca vymáha danú pohľadávku ako jednu pohľadávku, k vyplateniu úveru došlo len raz vo výške daného úveru, jedného úveru a požiadavka na čerpanie úveru bola len jedna, k predmetnému jednému úveru. Uviedli, že zmluva má byť koncipovaná čo najjednoduchšie a najprehľadnejšie. Nie je povinnosťou klienta, a nie je to ani v jeho silách, každú takúto ponuku od potenciálneho veriteľa preskúmať znalcom z oblasti ekonómie, resp. advokátom a suplovať úlohy dohľadu, resp. inšpekcie, či veriteľ náhodou klienta nemá v úmysle oklamať, alebo či neuzatvára nezákonné zmluvy. Zmluvy má veriteľ koncipovať eticky, morálne, zákonne a takou formou, aby boli zrozumiteľné aj priemernému spotrebiteľovi - v zmysle smernice ES. Práve to je aj dôvod a zmysel ustanovení o ochrane spotrebiteľa a sankcií postihujúce veriteľa, keď takto nekoná. Veriteľ vo svojich zmluvách musí podstatné skutočnosti spotrebiteľom uvádzať pravdivo, nielen jasne a zrozumiteľne, inak sa jedná o nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Tvrdenie o vyplatení sumy 21 000,- eur na účet žalovanej strany a čím je vraj dokázané, že poplatok jej nebol zaúčtovaný, je znovu ďalším klamstvom žalobcu. Zo zmluvy o úvere - základné parametre spotrebiteľského medziúveru je uvedené, že poplatok za spracovanie bude uhradený z medziúverového účtu. Teda žalobca jednou rukou dáva 21 000,- eur a druhou rukou ihneď zaúčtuje poplatok vo výške 199,- eur za spracovanie úveru. V skutočnosti teda žalovaná strana preukázala, že žalobca jej nikdy neposkytol 21 000,- eur, avšak úroky počítá zo sumy 21 000,- eur. Žalovaná strana sa stotožňuje s názorom žalobcu, že dochádza k zneužitiu práva a že nespravodlivé, neetické a nemorálne správanie v rozpore s dobrými mravmi si nezaslúži ochranu.

5. Žalobca v duplike k vyjadreniu žalovaných uviedol, že žalovaní vo svojej odvolacej replike opakovane ex post vyjadrujú svoju subjektívnu nespokojnosť s úverovým produktom, hoci finančné prostriedky v celom rozsahu načerpali, žalobcovi ich do dnešného dňa nevrátili, nevyužili možnosť odstúpiť od zmluvy v rámci 14 dní od jej uzavretia, počas trvania záväzkového vzťahu neuplatnili žiadnu reklamáciu, ani

sťažnosť. Napriek ich údajnému záujmu vec riešiť mimosúdne a úver aj po predčasnom zosplatnení splácať, paradoxne od predčasného zosplatnenia úveru nerealizovali žiadne čiastočné úhrady svojho dlhu. Jedinou snahou žalovaných je účelovo spochybníť úverovú zmluvu, špecifickosť poskytnutého úverového produktu a navodiť dojem o domnelom nemorálnom a nezákonnom postupe žalobcu. Žalobca považuje všetky námietky žalovaných za účelové a zavádzajúce. S týmto názorom sa stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý sa s namietanými skutočnosťami náležite vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Žalobca preto napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné a správne. Všetky predpoklady pre výpočet RPMN žalobca presne uviedol v čl. IX ods. 4 zmluvy o úvere, čím bola splnená povinnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (hoci sa na záväzkový vzťah nevzťahuje). Okrem toho dôsledne upresnil, aké poplatky tvoria súčasť odplaty spotrebiteľa, a ktoré sú zahrnuté do údajov o RPMN. Predpokladanú dobu splatnosti medziúveru a stavebného úveru možno vypočítať z počtu splátok uvedených v základných parametroch medziúveru a stavebného úveru. Skutočnosť, že výpočet RPMN uvádza žalobca samostatne pre medziúver a stavebný úver, neodporuje žiadnemu právnomu predpisu. Také rozdelenie nemá vplyv ani na správnosť týchto údajov. Podľa § 150 ods. 1 CSP je pritom sporová strana povinná uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a za účelom ich preukázania musí označiť dôkazné prostriedky. Svoju procesnú povinnosť sa snažili preniesť na žalobcu, od ktorého požadovali, aby predložil výpočet RPMN, ktorý pritom vyplýva priamo zo zákona. Žalovaní na základe vlastnej úvahy vstúpili do zmluvného vzťahu, finančné prostriedky riadne načerpali. Všetky námietky účelovo uplatnili až po tom, čo im žalobca neumožnil postupné splácanie dlhu. Žalobca pritom nie je povinný vyhovieť žiadosti dlžníkov o postupné splácanie dlhu. Takúto povinnosť mu neustanovuje žiaden právny predpis. Ide výslovne o jeho právo, rozhodne nie povinnosť. Žalovaní považujú odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nedostatočné. Z odôvodnenia rozhodnutia (ods. 21 a nasl.) je pritom zrejmé, že sa súd dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci významné. Opačný názor žalovaných, založený len na ich subjektívnych domnienkach, je irelevantný.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými osobami - žalovanými, proti výroku, ktorý bol v ich neprospech (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné v celom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných v 1. a 2. rade zaplata sumy 21 682,69 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 21 682,69 eura od 01. 09. 2018 do zaplata. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 33089355 uzatvorenej na cieľovú sumu 21 000,- eur a žiadosti o poskytnutie úveru uzatvoril so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 02. 01. 2017, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným medziúver vo výške 21 000,- eur pri úrokovej sadzbe 5,49% ročne. Žalovaní sa zaviazali úver splácať po 189,- eura mesačne. Finančné prostriedky boli žalovaným poskytnuté a začiatok splácania úveru bol určený na 01. 04. 2017. Žalovaní nesplácali úver riadne, a preto žalobca požiadal žalovaných dňa 31. 08. 2018 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 21 682,69 eura. Dňom 31. 08. 2018 došlo k zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte, čím sa vytvorila dlžná istina vo výške 21 682,69 eura.

8. Dňa 19. apríla 2022 bol odvolaciemu súdu doručený návrh žalobcu (Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s.) na zmenu subjektu konania na strane žalobcu. Navrhovanú zmenu žalobca odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 20. januára 2022 v súlade s ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpil žalobca pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu, s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojených na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, o čom predložil súdu zmluvu o postúpení pohľadávky medzi postupcom a postupníkom uzavretú dňa 20. januára 2022 s prílohami a písomný súhlas postupníka so vstupom do konania.

9. Podľa § 80 ods. 1 CSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

10. Podľa § 80 ods. 2 CSP súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

11. Ustanovenie § 80 CSP upravuje situáciu, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Pokiaľ po začatí konania nastane právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktoré v konaní ide (v dôsledku singulárnej sukcesie), nemá to samo osebe vplyv na strany sporu. Procesné nástupníctvo je prípustné, ak s poukazom na konkrétnu právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prechod práv alebo povinností, o ktoré v konaní ide, je podaný návrh, aby nadobúdateľ práva alebo povinností vstúpil do konania namiesto doterajšej strany sporu. Ak je preukázané, že nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností na iného, táto skutočnosť sa týka práv alebo povinností, o ktoré v konaní ide a právna skutočnosť nastala po začatí konania, súd návrhu vyhovie. V štádiu, pri ktorom súd posudzuje splnenie uvedených predpokladov, skúma tvrdenia, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť takéhoto procesného návrhu len z hľadiska ich možnosti - spôsobilosti vyvolať tvrdený právny účinok - prevod alebo prechod práva na iného. Či tvrdené právo (povinnosť), ktoré malo byť prevedené, alebo malo prejsť na iného, tu naozaj je, alebo či skutočne bolo prevedené, je otázkou vecnej legitímácie strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 278/2014 zo dňa 4. novembra 2014).

12. Nakoľko žalobca ako postupca navrhol, aby do konania na jeho miesto vstúpil ten, na koho bola pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania postúpená zo zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 20. januára 2022, mal odvolací súd z priložených dôkazov za preukázané, že postupník (EOS KSI Slovensko, s. r. o.) sa stal veriteľom pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, a keďže postupník zároveň vyjadril súhlas so vstupom do konania, odvolací súd mal za preukázané, že nastala skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práva, o ktorom sa koná, preto návrh na zmenu subjektu konania na strane žalobcu podľa § 80 ods. 2 CSP priplstil.

13. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

14. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

15. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu (účastníkom konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu (účastníka konania) na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať

dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa záverov ESLP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994). Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

16. Právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v civilnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyrovnávať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku; odôvodnenie musí byť presvedčivé a súčasne preskúmateľné.

17. Do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a s navrhovaním a hodnotením dôkazov; za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

18. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. V prejednávanej veci bolo zásadným odvolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko podľa odvolacích námietok odvolateľov súd prvej inštancie na právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavretou medzi žalobcom a žalovanými dňa 2. januára 2017 (ďalej len „zmluva o úvere“) neaplikoval správny právny predpis, a to zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a svoj postup náležite nezdôvodnil.

20. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

21. Podľa § 1 ods. 3 písm. a) až r) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľským úverom nie sú:

- a) hypotekárny úver a komunálny úver podľa osobitného predpisu,
- b) úver na bývanie podľa všeobecného predpisu o úveroch na bývanie,
- c) úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti,
- d) úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti,
- e) úver, ktorého účelom je splatenie úverov na základe zmlúv uvedených v písmenách a) až d),
- f) úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75 000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretých v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona,
- g) nájom podľa Občianskeho zákonníka, ak v zmluve o nájme nie je ustanovená povinnosť kúpy predmetu zmluvy po uplynutí určitej doby,
- h) úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do jedného mesiaca, ak v § 4 ods. 14 nie je ustanovené inak,
- i) úver bez úroku a bez ďalších poplatkov,
- j) úver, ktorý poskytuje zamestnávateľ svojim zamestnancom z vlastných zdrojov bez úroku alebo s ročnou percentuálnou mierou nákladov nižšou, ako prevláda na finančnom trhu, a ktorý sa neponúka verejne,
- k) úver poskytovaný na základe zmluvy, ktorá je uzavretá na základe rozhodnutia súdu alebo iného orgánu ako výsledok vyriešenia sporu na súde alebo pred iným orgánom,
- l) úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace,
- m) úver podľa osobitných predpisov,
- n) úver bez poplatkov týkajúci sa odloženej platby existujúceho dlhu,
- o) úver, na zabezpečenie ktorého sa od spotrebiteľa vyžaduje, aby ako zábezpeku uložil do úschovy veriteľa hnuťnú vec a zodpovednosť spotrebiteľa sa obmedzuje výlučne na túto založenú hnuťnú vec,
- p) úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, alebo bezúročný úver, alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu,
- q) úver, ktorého účelom je financovanie sústavného poskytovania služieb alebo dodávanie tovaru rovnakého druhu, ktorý spotrebiteľ spláca počas poskytovania služieb alebo dodávania tovaru formou splátok,
- r) úver poskytovaný vlastníkom bytov a nebytových priestorov zastúpených správcom alebo spoločenstvom vlastníkov na účely podľa osobitného predpisu.

22. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa súd prvej inštancie pre účel posúdenia dôvodnosti podanej žaloby správne zaoberal v prvom rade tým, či ide o spotrebiteľský právny vzťah a následne otázkou, či na daný právny vzťah aplikovať zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

23. V tomto smere odvolací súd uvádza, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 1 ods. 2 posledná veta ustanovuje, že spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona sú aj niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu - odkazujúc na ust. § 7 ods. 7 zákona Slovenskej národnej rady č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení zákona č. 90/2016 Z. z. Spotrebiteľskými zmluvami na účely tohto zákona sú aj nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov - odkazujúc na Zákon Slovenskej národnej rady č. 310/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, § 88a až 88d zákona č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, týkajúce sa poskytovanie týchto úverov tým nie sú dotknuté.

24. Podľa dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v § 1 ods. 2 citovaného zákona sa definuje, čo sa na účely tohto zákona považuje za spotrebiteľský úver. V odseku 3 citovaného zákona sú uvedené určité druhy úverov, na ktoré nebude navrhovaná právna úprava aplikovaná. Toto vecné vymedzenie pôsobnosti zákona vyplýva z implementovanej smernice ES a je dané zvláštnym charakterom niektorých zmlúv alebo existenciou špecifickej právnej úpravy. Z pôsobnosti zákona sú vylúčené zmluvy o hypotekárnom a komunálnom úvere. Taktiež sú vylúčené zmluvy o úvere zabezpečené záložným právom k nehnuteľnosti a účelom ktorých je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti. Napr. úvery poskytované stavebnými sporiteľňami spadajú pod zákon, pokiaľ sú poskytované na rekonštrukciu, modernizáciu, dostavbu nehnuteľnosti, t. j. ak ich účelom je zvýšenie hodnoty nehnuteľnosti. Z pôsobnosti zákona sú vylúčené aj

úvery zabezpečené nehnuteľnosťou, ktoré slúžia na splatenie vyššie uvedených úverov. Z pôsobnosti zákona však nie sú vylúčené niektoré typy úverových zmlúv, aj keď sú zabezpečené záložným právom k nehnuteľnosti.

25. Ustanovenie § 7 ods. 7 písm. a) až e) zák. č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení (ďalej len „Zákon o stavebnom sporení“) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere stanovovalo, že ak stavebná sporiteľňa poskytuje stavebnému sporiteľovi, ktorý je fyzickou osobou-nepodnikateľom alebo inej fyzickej osobe-nepodnikateľovi stavebný úver alebo úver podľa § 2 ods. 3 písm. d) na stavebné účely uvedené v § 11 ods. 1 písm. c), i), k), l) a o) alebo na úhradu záväzkov súvisiacich s týmito stavebnými účelmi, pri poskytnutí takéhoto úveru postupuje aj podľa osobitného predpisu; to neplatí, ak ide o poskytnutie takéhoto úveru; a/ ktorý je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, a to aj rozostavanej, alebo iným právom týkajúcim sa nehnuteľnosti, a to aj rozostavanej, b/ ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75 000 eur okrem stavebného úveru alebo úveru podľa § 2 ods. 3 písm. d) na stavebné účely uvedené v § 11 ods. 1 písm. c) a o) alebo na úhradu záväzkov súvisiacich s týmito stavebnými účelmi, c/ ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace, d/ ktorý je bez úroku a bez ďalších poplatkov alebo e/ ktorý poskytuje stavebná sporiteľňa svojim zamestnancom z vlastných zdrojov bez úroku alebo s úrokovou sadzbou nižšou, ako prevláda na finančnom trhu, a ktorý sa neponúka verejne.

26. Citované ustanovenie (§ 7 ods. 7 Zákona o stavebnom sporení) normuje, že ak stavebná sporiteľňa poskytuje stavebnému sporiteľovi, ktorý je fyzická osoba - nepodnikateľ úver, ktorý je poskytovaný zo zdrojov mimo fondu stavebného sporenia a na taxatívne uvedené stavebné účely, a to na; c/ stavebné úpravy, modernizáciu a obnovu bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu alebo na udržiavacie práce na nich, i/ výstavbu alebo nadobudnutie zariadení využívajúcich alternatívne zdroje energie, domových čističiek odpadových vôd vrátane ich modernizácie, obnovy a udržiavacích prác na nich, k/ prípravu a vypracovanie územnej dokumentácie alebo projektovej dokumentácie na stavebné účely uvedené v písmenách b), g), i) a j), l/ získanie energetického certifikátu rodinného domu alebo bytového domu, o/ stavebné úpravy, modernizáciu a obnovu tuzemských nehnuteľností s prevažujúcou funkciou bývania a ubytovania určených na využitie funkcie zariadení sociálnych služieb a študentských internátov alebo na udržiavacie práce na nich, tá je povinná pri poskytovaní takéhoto úveru postupovať aj podľa osobitného predpisu, t. j. zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý však bol s účinnosťou od 2. apríla 2010 nahradený zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ak nedochádza k naplneniu zákonnej výnimky v zmysle § 7 ods. 7 písm. a) až e) citovaného zákona.

27. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd dáva do pozornosti, že v zmysle dôvodovej správy k zák. č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie, ktorým bolo do zák. č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení prijaté ustanovenie § 7 ods. 7 zák. č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení vyplýva, že doplnenie predmetného ustanovenia (§ 7 ods. 7) reflektovalo na na čl. I návrhu zákona č. ... /2015 Z. z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov a na čl. V návrhu tohto zákona. Ďalej sa uvádza, že právna úprava týchto nových ustanovení je navrhnutá tak, aby bolo jednoznačné, či má stavebná sporiteľňa pri poskytovaní stavebného úveru alebo úveru podľa § 2 ods. 3 písm. d) fyzickej osobe-nepodnikateľovi, t. j. spotrebiteľovi postupovať z hľadiska účelu takéhoto úveru podľa zákona o úveroch na bývanie alebo podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, to znamená, že prakticky nemôže vzniknúť situácia, že by stavebný úver alebo úver podľa § 2 ods. 3 písm. d) poskytnutý takémuto spotrebiteľovi nemal charakter úveru na bývanie, ani charakter spotrebiteľského úveru, samozrejme s výnimkou marginálnych situácií vyplývajúcich z negatívnych definícií úverov na bývanie a spotrebiteľských úverov.

28. Odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, akými právnymi úvahami sa súd prvej inštancie riadil pri interpretácii relevantných ustanovení vyššie uvedených právnych predpisov v rámci právneho posúdenia predmetného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva len to, že žalobca (Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s.) je oprávnený poskytovať zásadne len účelovo viazané finančné prostriedky na tzv. stavebné účely, a preto na vzťah medzi žalobcom a žalovanými v tomto konaní nie je možné aplikovať ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že poskytnuté finančné prostriedky žalovaní mohli použiť výhradne na stavebné účely, čo však odvolací súd považuje za nedostačujúce. Povinnosťou súdu je dbať, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V tomto smere je potrebné súdu prvej inštancie vytknúť skutočnosť, že v rámci svojho odôvodnenia sa vôbec nezaoberal otázkou pôsobnosti, a to či

už pozitívnu alebo negatívnu, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 1 ods. 2 a 3 predmetného zákona vo vzťahu k zák. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v aspekte § 7 ods. 7 predmetného zákona, preto je jeho rozhodnutie v tejto časti nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Nakoľko sa súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného vôbec nezaoberal pre prejednávajúcu vec relevantnými ustanoveniami právnych predpisov a k týmto v žiadnom rozsahu neprodukoval právnu argumentáciu, odzrkadľujúc jeho právne úvahy; postupy a myšlienky, prípadne formy výkladu konkrétnych ustanovení zákona a výsledok jeho jednotlivých parciálnych záverov alebo odkaz na rozhodovaciu prax a pod., založil tak súčasne nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacím súdom.

29. Obdobnou otázkou, teda tým, či sa na zmluvu (zmluva o spotrebiteľskom úvere) uzavretú s Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s. vzťahuje zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa Najvyšší súd SR vypořiadal v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/125/2018 zo dňa 18. júna 2020 tak, že na túto zmluvu aplikoval aj zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

30. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom má za to, že na danú vec je potrebné aplikovať aj zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie názorom odvolacieho súdu viazaný. Okrem aplikácie zák. č. 129/2010 Z. z. na daný vzťah sa v novom rozhodnutí vysporiada aj s námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní a svoje rozhodnutie v zákonom stanovenom rozsahu a kvalite zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné (§ 391 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).